

Hoofdstuk 11

Verordineerd tot een Bovennatuurlijk Evangelie

1932

WILLIAM BRANHAM en Dr. Roy Davis hadden wederzijds respect voor elkaar – Billy was geïnspireerd door het voorbeeld van geloof van de oudere man en Dr. Davis was in gelijke mate onder de indruk van de ijver van de jongere man.

Het duurde niet lang of de voorganger deed een voorstel: misschien zou Bill moeten overwegen om in de bediening te gaan. Dr. Davis was door zijn nationale organisatie gemachtigd om ‘werkers-bevoegdheden’ uit te geven aan veelbelovende personen, wat hen in wezen, zonder welke formele opleiding dan ook, erkende predikers maakte in de Zendings Baptisten Kerk. Billy had zijn gelofte niet vergeten: toen de dood hem was komen opeisen het jaar ervoor, had hij de Heere beloofd, dat, als hij nog slechts één kans zou kunnen krijgen om te leven, dat hij het Evangelie zou prediken vanaf de daken en de straathoeken. Hij voelde zich in juichstemming om nu die gelegenheid te hebben.

Dus, omstreeks Kerst van het jaar 1932, stelde Dr. Roy Davis William Marrion Branham aan als prediker van het Evangelie van Jezus Christus, overeenkomstig de wetten en reglementen van de Zendings Baptisten Kerk. Billy was toen drie-en-twintig jaar oud.

Een paar dagen na zijn aanstelling was Bill aan het werk in New Albany met zijn minst favoriete werk: de service afsluiten bij die mensen die hun water-, gas- of electriciteitsrekeningen niet konden betalen. Hij klopte aan een deur om de bewoners op de hoogte te stellen, dat hij hun licht moest afsluiten. De vrouw die de deur opende, begon hem ongenadig uit te vloeken.

Bij de eerste adempauze zei Bill: “Mevrouw, u behoorde

niet zo te vloeken. Vreest u God niet?”

“Jij kleine kroesharige idioot,” snauwde ze, “als ik zou willen dat iemand over God tegen me praatte, dan zou ik niet een halve gare zoals jij nemen. Je moeder moet een...” en hier stak ze van wal met een wrede, gemene beschrijving van zijn moeder en haar voorvaderen.

Billy had altijd gezegd: “Een man die een vrouw slaat, was geen man genoeg om een man te slaan,” maar bij die vrouw, die dergelijk rottend vuil dumpte op het goede karakter van zijn moeder, zou hij die regel mogen hebben overtreden, als het een jaar eerder was gebeurd. Op zijn allerminst zou hij gekookt hebben van woede en hebben teruggeschreeuwd. Maar nu raakten haar beledigingen hem zelfs niet. Zoals waterdruppels worden afgestoten op laarzen die zijn ingewreven met wasbeervet, zo konden haar scheldwoorden niet de innerlijke vrede binnendringen die Bill’s ziel omhulde. Beleefd zei hij: “Ik zal voor u bidden, mevrouw,” en liep weg. Billy wist op dat moment, dat de verandering in hem zowel echt als blijvend was.

Zijn volgende werkopdracht was om de service-levering af te sluiten in een huis waar de mensen al waren uitgetrokken. Aangezien de woning leeg was en de deur half open stond, glijpte Bill naar binnen om te bidden en de Here te danken. Knielend op de kale vloer vouwde hij zijn handen, maar hij had zijn ogen nog niet gesloten, toen de kamer plotseling veranderde. De muren waren niet langer bedekt met felgekleurd gestreept behang; nu waren ze egaal wit. En de kamer was niet langer leeg. Bill staarde naar een oude kleurling man, met wit haar en een witte snor, liggend in wat er uitzag als een ziekenhuisbed. Het leek of de man een ernstig ongeluk had meegemaakt – zijn armen, benen en borst zaten zwaar in het verband. Aan de kant van het bed die het dichtst bij Bill was, stond een wat oudere kleurling dame. (Misschien was het de vrouw van de man, omdat ze er uitzag alsof ze van ongeveer dezelfde leeftijd was als hij.)

Bill merkte uit zijn ooghoek wat beweging. Zich omwen-

dend, zag hij een jonge blanke man en vrouw de kamer binnenlopen en gaan staan aan de verst verwijderde kant van het bed. Hun gezichten stonden terneergeslagen; maar afgezien van deze droefheid kon Billy niet raden, wat het verband zou kunnen zijn tussen hen en de man in het verband. Toen kwamen er nog twee mensen de kamer binnen – beide jonge mannen. Ze stonden met het gezicht naar het bed, zodat Bill hun gezichten niet kon zien. Deze twee mannen zagen er heel bekend uit, alsof Bill ze zelfs van achteren zou moeten herkennen. Ja, ja, hij herkende één van ze. Het was zijn vriend, George DeArk, die hij pas een paar weken geleden tot de Here had geleid. En de andere? Hij spande zich in om die andere te plaatsen. Wie kende hij, die pronkte met een hoofd vol krullend zwart haar? Net op dat moment draaide de man zich om, ten einde te spreken tot de oude vrouw naast hem. Bill kreeg een schok van verrassing. Hij keek naar zichzelf!

Bill zag zichzelf over het bed leunen en bidden voor de gekleurde patiënt. Onmiddellijk ging de man rechtop in bed zitten en begon zijn verbanden eraf te halen. Toen werd Bill's blikveld naar het bed verduisterd door een heel stel verpleegsters en doktoren die de kamer in renden. Het schouwspel vervaagde en Bill bevond zich op een andere plek. Nu stond hij op straat, voor het ziekenhuis. Terwijl hij toekeek, ging de voordeur open en dezelfde oude man kwam eruit, de trap aflopend alsof hij totaal nooit gewond was geweest. De verbanden waren verdwenen en hij droeg nu een bruine jas en een zijden hoge hoed. Het toneel eindigde abrupt en Bill vond zich weer knielend op een kale vloer in een leegstaand huis, waarvan de muren bedekt waren met gestreept behang.

Wat was er gebeurd? Waar was hij geweest? Hij had zich geen inch bewogen van waar hij had geknield, en toch was hij naar een ziekenhuis geweest en had toegekeken hoe zich een ongelofelijk schouwspel ontvouwde. Hoe? Het kon geen droom zijn geweest. Hij was klaarwakker. En het gebeuren rond hem in het ziekenhuis had er even werkelijk uitgezien als zijn eigen

handen eruit zagen die hij in gebed voor zijn hart gevouwen had.

Alhoewel hij niet begreep wat het betekende, was Billy er ondanks dat verlangend naar om dit visoen te delen met het eerste paar gewillige oren dat hij tegenkwam. Dat bleek John Potts te zijn, een Christen die aan de balie zat van Openbare Werken. Het was vlak voor sluitingstijd. Meneer Potts zei niet veel terwijl Billy vertelde – alleen zo nu en dan een “Uh-huh... is dat zo?...Tsjonge, dat is interessant.”

De volgende morgen, zodra Bill de deur binnenkwam, riep meneer Potts hem terzijde. “Zeg, Billy, over die droom die je gistermiddag had ...”

“Meneer Potts, het was geen droom. Ik was net zo klaarwakker als ik nu ben. Ik weet niet precies wat het was, misschien een of andere soort geestvervoering, veronderstel ik.”

“Oké, als je dat zo zegt. Hoe dan ook, ik mag misschien een sleutel hebben van wat het betekent. Gisteravond bezocht ik een vriend van mij in het New Albany Catholic Hospital. Een van de patiënten daar komt overeen met de beschrijving van de man in je – eh – geestvervoering. Zijn naam is William Merrill. Hij is een kleurling man van ongeveer 65 jaar oud, en hij bevindt zich in een zeer ernstige toestand. Ik heb gisteravond een beetje met hem gepraat. Het schijnt dat hij een wagen bezit met twee paarden en aan de kost komt door vuilnis op te halen in de stege van New Albany. Twee dagen geleden reden een jongeman en een meisje met hoge snelheid in een auto, toen ze de macht over het stuur verloren bij een hoek, op zijn wagen botsten en daarmee zijn armen, benen en rug braken. Ik vertelde hem over je en over je geestvervoering. Hij werd erg opgewonden en hij smeekte me om je te vragen om voor hem te komen bidden.”

“Ik vraag me af of dat de man is die ik zag?”

De hele dag vroeg Billy zich af wat er zou gebeuren als hij werkelijk voor een man bad, die in zo’n slechte toestand was als die waarin meneer Merrill klaarblijkelijk verkeerde. De ge-

dachte maakte Bill nerveus. Zou de man werkelijk rechtop in bed gaan zitten en beginnen zijn verbanden er af te halen? Toen dacht Billy over de predikingen die hij Dr. Davis had horen prediken, Christenen er toe aanmoedigend om te geloven in de bovennatuurlijke kracht van God om wonderen te volvoeren.

Tegen de tijd dat Bill vrij was van z'n werk, voelde hij zich klaar. Hij spoorde zijn vriend George De Ark op, en stortte het hele fantastische verhaal over hem uit.

George antwoordde: "Zeker, Billy, ik zal met je meegaan om voor de man te bidden."

Afb. 10 *Bills vriend George DeArk met zijn vrouw, Hope Brumbach en William Branham. (v.l.n.r.)*

Terwijl ze met z'n tweeën de trappen van het ziekenhuis beklommen, legde Billy uit: "Broeder George, deze griezelige dingen die met me gebeuren, ik begrijp ze niet; maar ik weet wel dat ik niet kan bidden voor de oude man, totdat die twee blanke mensen in de kamer zijn en aan de andere kant van het bed staan, omdat ik alles precies moet doen overeenkomstig de

wijze dat het aan me getoond wordt. Dus ik weet niet of het vanavond zal gebeuren. Maar jij wacht en kijkt – deze man zal genezen gaan worden.”

Eenmaal binnen, vroeg hij naar ‘meneer Merrill’, en werd naar zijn kamer verwezen. Eén blik op de man op het bed en Billy wist dat hij op de juiste plek was. Dat was de man die hij gisteren had gezien. “Goede avond, meneer. Mijn naam is Billy Branham. Er was hier gisteravond een man die u over mij vertelde.”

De oude man veerde op van enthousiasme: “O, jij bent de jongen die voor me zal gaan bidden dat ik genezen zal worden.”

Zijn vrouw, die naast zijn bed stond, fronste haar voorhoofd en begon Billy de les te lezen: “Jongeman, ik denk niet dat je beseft hoe ernstig de toestand van mijn man is. Hij heeft niet alleen veertig graden koorts, maar de röntgenfoto’s tonen dat enige van zijn gebroken ribben precies tegen zijn longen aan liggen. Als hij zich maar zo veel als twee of drie centimeter verroert, zouden die rauwe randen een long kunnen perforeren – of nog erger: in een slagader snijden en zou hij kunnen doodbloeden. Ik geloof werkelijk niet dat u hier binnen behoorde te komen en hem helemaal opgewonden maken.”

Maar meneer Merrill zag het anders. “Laten we tenminste horen was de jongen heeft te zeggen.”

Opnieuw vertelde Billy zijn ervaring van de vorige dag. Net toen hij klaar was, kwamen een jonge man en vrouw de kamer binnen. Meneer Merrill stelde hen voor als de twee mensen die in de auto hadden gezeten, die op zijn wagen was ingereden. Ze voelden zich beiden ellendig over het ongeval en schenen echt bezorgd te zijn over het welzijn van de oude man. Met bedroefde, ernstige gezichten liepen ze om, naar de kant van het bed bij de muur.

Dit was voor Bill de aanwijzing. Hij boog zich over hem heen en was net begonnen te bidden, toen meneer Merrill uitschreeuwde: “Ik ben genezen!” en met een ruk rechtop in bed ging zitten. Zijn vrouw gilte: “William, nee!” terwijl ze pro-

beerde om hem weer terug op het matras te drukken. Een internist schoot de kamer in. Ook hij probeerde Meneer Merrill neer te houden, maar de oude heer slaagde erin om zich hoe dan ook het bed uit te wringen, de hele tijd roepend: “Ik ben genezen! Ik ben genezen!”

Verpleegsters en doktoren kwamen aanrennen. Een van de Katholieke zusters stormde de kamer binnen en zei tegen Bill en George: “U beiden zult hier nu uit moeten gaan. We kunnen niet hebben dat deze man zo opgewonden raakt. Hij is erg ziek.”

Terwijl Billy en George vertrokken, worstelde William Merrill ermee om zijn kleren aan te trekken, terwijl verschillende artsen probeerden hem ervan te overtuigen om terug zijn bed in te gaan.

Eenmaal buiten, hield Bill stil onderaan het bordes van het ziekenhuis en zei tegen George: “Laten we hier wachten. Let jij op: hij zal een bruine jas aan hebben en een hoge hoed op, en hij zal over een klein poosje dit bordes afkomen.”

Verscheidene minuten gingen voorbij... en hier kwam hij met zijn vrouw, de treden aflopend, zo levendig alsof hij een ziekenhuis bezoeker was geweest in plaats van een patiënt. Hij droeg een bruine jas en een hoge hoed, precies zoals Bill had verzekerd.

George vroeg de oudere man: “Hoe bent u al die doktoren kwijtgeraakt?”

Er vertoonde zich een brede glimlach onder meneer Merri-lls witte snor. “Ze namen m’n temperatuur op, en ik had geen verhoging, dus lieten ze me gaan.”

DE VOLGENDE MORGEN stond Billy bij het ochtendgloren op. Terwijl hij in het halfdonker naar z’n kleding tastte, baadde de kamer plotseling in het volle daglicht, alsof iemand een knop had omgedraaid. Billy besepte meteen dat hij niet langer in zijn eigen huis was. Het vertrek waarin hij zich nu bevond, was groter dan zijn slaapkamer. Het zag eruit als een soort woonkamer – met een sofa, een clubfauteuil, een rustbank, bijzettafeltjes en

lampen – behalve dat er in één hoek een hoog bed stond. Op dit bed lag een vrouw van middelbare leeftijd, afschuwelijk invalide. Bill keek met verbazing toe, terwijl de verwrongen benen van deze vrouw zich strekten en normaal werden. De vrouw klom uit het bed en liep rechtstreeks naar hem toe, wat Bill de gelegenheid gaf om goed naar haar gezicht te kijken. Toen was hij weer terug in het halfdonker van zijn eigen kamer.

Billy bleef lange tijd op de rand van zijn bed zitten, het overpeinzend. Klaarblijkelijk zou de Heere Jezus iemand anders gaan bevrijden. Maar wie? En wanneer? Hij dacht: “Wel, ik zal waarschijnlijk vandaag ontdekken waar ze zich bevindt.”

Die dag bracht zijn werkopdracht hem naar nummer 2223 in de East Oak Street in New Albany. Er was een gezin vertrokken uit de ene helft van een dubbel huurhuis en het was nodig dat Bill de waterleiding afsloot van alleen de ene kant, maar in de meterkast was het niet duidelijk welke meter er bij welke kant hoorde. Hij draaide de klep op de ene meter dicht, liep toen om, naar de bewoonde kant van de twee onder één kap om het te controleren.

Een aantrekkelijk tienermeisje, armoedig gekleed, reageerde toen hij aanklopte. “Wat wilt u?”

“Ik werk voor openbare werken. Zou je willen proberen of het water afgesloten is?”

“Zeker.” Het meisje liep een hoek om, haar keuken binnen.

In de deuropening staand, kon Bill een vrouw op een soort ziekenhuisbed zien liggen in de woonkamer. Haar lichaam was vreselijk verwrongen, wat haar eruit deed zien als een verschrompelde spin. Het bed hield haar gezicht omhoog in de richting van de deur, zodat Billy haar gezicht duidelijk kon zien. Zijn hart sprong op van opwinding. Dit was de kreupele vrouw die hij die morgen in een visioen had gezien. Ze was aan het lezen in een boek met een zwart kaft. Er lag een krant uitgespreid op de vloer naast haar bed.

“Hoe maakt u het, mevrouw? Mijn naam is Billy Branham.”

“Hallo. De mijne is Mary Der Ohanion. Mijn dochter daar is

Dorothy.”

Dorothy kwam terug de kamer in en zei: “Nee, er is nog steeds water.”

“Dan vermoed ik dat ik de juiste meter heb afgesloten. Dank je voor het controleren.” Maar hij vertrok niet. Ergens moest hij in gesprek komen met deze gebrekkige vrouw. “Wat is dat wat u aan het lezen bent?”

“Een Armeense Bijbel,” antwoordde ze.

Hij daagde haar uit. “Gelooft u?”

Mevrouw Der Ohanion legde het boek neer op haar schoot.

“Dorothy is zeventien. Sinds de tijd dat zij werd geboren, ben ik invalide en heb ik in bed gelegen. Maar vanmorgen las ik in de krant over een man die werd genezen in het Katholieke Ziekenhuis en ik zei: ‘Er is hoop voor me.’ Zeg, zei u dat uw naam Bránham was?!” Ze nam haar leesbril af om de jongeman aan te staren, die in de deur van haar woonkamer stond. Haar gelaatsuitdrukking veranderde, toen ze deze jonge meteropnemer verbond met de gezichtloze Branham in het krantenartikel. “Bent u de man van God, die die kleurlingman gisteravond genas?”

“Nee mevrouw, ik ben geen genezer. Er werd mij door iets getoond, dat ik voor die man moest bidden. De Here Jezus is de genezer, niet ik.”

De vrouw knikte. “Heel de tijd sinds ik over dat wonder las, heb ik God er om een gevraagd in mijn eigen leven. Zou u voor me willen bidden?”

Billy keek naar deze vrouw wier verwrongen benen zeventien jaren hadden geleden aan atrofie (wegteren), en hij zei voorzichtig: “Ik zal hier over gaan bidden en dan zal ik terugkomen.”

Hij vond een plek om alleen met God te zijn en bad totdat zijn moed overeenstemde met het visioen. Toen reed hij naar het huis van George DeArk. “Broeder George, ik heb de vrouw ontmoet over wie ik je vanmorgen vertelde. Ik weet dat het dezelfde vrouw is. Kom met me mee.”

Met z'n tweeën gingen ze de dubbele woning binnen en stonden naast het bed van mevrouw Ohanion. Terwijl de vrouw haar Armeense Bijbel tegen haar hart drukte, verstopten Dorothy en haar acht jaar oude broertje zich achter de kerstboom aan de andere kant van de woonkamer, giechelend en gekheid makend over het hele idee – te denken dat hun moeder haar bed uit zou komen, nadat ze er zeventien jaar in gelegen had – wat een grap.

Billy negeerde de kinderen. “Mevrouw Ohanion, de Heere Jezus zal u gaan genezen.” Billy en George gingen op hun knieën en begonnen te bidden. Oogleden, zelfs al zijn ze gesloten, laten nog steeds toe dat licht de pupil treft; en door zijn oogleden heen zag Bill dat er een licht aanging boven Mevrouw Ohanion. Hij opende zijn ogen, verwachtend een elektrische gloeilamp te zien. In plaats daarvan zag hij een amberkleurige ring van vuur boven haar bed cirkelen. Ontzetting greep hem aan – een ademloze vreeze, vermengd met een peilende nieuwsgierigheid. Dit moest hetzelfde licht zijn dat een kruis in de lucht had gevormd, toen hij aan het bidden was in de schuur achter zijn huis. Geïnspireerd stak Bill zijn hand uit, pakte de hand van de mismaakte vrouw en zei: “Mevrouw Ohanion, de Here Jezus vertelde mij vanmorgen dat u gezond gemaakt zou worden. Ga op uw voeten staan en wandel, in de Naam van Jezus.”

Haar dek opzij gooiend, schoof ze heen en weer naar de rand van het bed, haar uitgeteerde armen en benen gebruikend om zich als een rups centimeter voor centimeter voort te schuiven. Even schoot er een angstig voorgevoel door Bill heen, denkend, dat als hij haar van dat hoge bed zou laten vallen, zij misschien haar nek zou breken als ze op de vloer terecht kwam. Toen dacht hij aan het visioen van William Merrill – hoe perfect het was geweest; hoe het nergens faalde – en zijn vertrouwen keerde terug.

Zodra mevrouw Ohanion over de rand van het bed begon te glijden, strekten haar beide benen zich, vlak voor ieders ogen.

Dorothy gaf een schrille, krankzinnige schreeuw, en schoot - aan haar haren trekkend - de voordeur uit, nog steeds uit alle macht schreeuwend. Buren kwamen uit alle richtingen aanrennen, verdrongen zich in de deuropening, wezenloos van ongelooft, kijkend naar hun buurvrouw, Mary Der Ohanion, die voor de eerste keer in zeventien jaren rondwandelde in haar woonkamer, twee goede armen boven haar hoofd houdend, terwijl ze de Heere Jezus Christus prees in haar Armeense geboortetaal.

Bill ging naar huis: opgewonden en vol vreugde over deze wonderbare visioenen die aan zulke wonderen vooraf waren gegaan. Maar weldra zou zijn opwindning vervagen; weldra zou zijn vreugde veranderen in vrees. Zijn volgende visioen zou opmerkelijk anders zijn. En wanneer hij dit visioen zou beschrijven aan zijn voorganger, zou Bill verward worden door het antwoord van zijn voorganger.

Het zou voor hem het begin zijn van jaren van onzekerheid, die hem er tenslotte toe zouden drijven, om het geheim achter zijn bijzondere leven te ontdekken – een geheim dat dan de grootste geloofsgenezings-bediening zou ontketenen die de wereld ooit heeft gezien.

* * *